

Спасенъ

Въ стаята на болния бѣше затоплено и тихо. Толкова тихо, че се чуваше неговото затруднено дишане. До кревата седѣше слаба, повѣхнала жена и непрестано плетѣше — да се намира на работа. Старецътъ нѣмаше охота да приказва, покорно взимаше лѣкарство и унило гледаше наоколо си. Съживена отъ топлината, една черна муха прелиташе немошно отъ предметъ на предметъ. Кацваше върху шишето съ лѣкарството, но следъ минута отлиташе къмъ печката.

Болниятъ гледаше невесело наоколо и се вслушваше. Навѣнъ непрестанно капѣше, Понѣкога вѣтрътъ замѣташе капкитѣ съ шепи и тѣ потраваха по голѣмитѣ джамове на прозорцитѣ. Тогава болниятъ печално поклащаше глава.

Отдавна той бѣ свикналъ съ мисълта за смъртта. Още като прехвърли седмата десетица и не можеше да се движи, поради парализа на дѣсния кракъ, той постепенно се примири съ предстоящия край. Да живѣе повече бѣше тежестъ за самия него. Синоветѣ му бѣха стѣпили на краката си, дъщерята се омъжи — той изпълни своя родителски дългъ. Всички смѣтки съ живота бѣха приключени — и той, винаги добросъвестенъ, строгъ къмъ себе си, разбираше, макаръ и съ болезнено съзнание, тази печална истина.

Въ лице той бѣше симпатиченъ старецъ, съ запазена сребърно-бѣла коса, високо чело, орловъ, изтънченъ отъ болестта, носъ и печални кръгли старчески очи. Бузитѣ му бѣха зачервени отъ